

*Nevođa
dvojiú krve*

Meredith Duran

1. kapitola

Dillí
Květen 1857

Julian si jí poprvé všiml proto, že vypadala tak znu-
děně. Čekání na státního komisaře už ho znervózňo-
valo. Stál na konci sálu, napůl naslouchal horečnému
povídání kolem a oči měl upřené na dveře. Na bazaru
se den za dnem rozšiřovaly temnější zvěsti. Bylo mu
jasné, že jestli Kalkata nezačne jednat, musí se toho
ujmout místní vláda. Dnes večer měl v úmyslu vynutit
si slib tohoto znění.

Uvědomoval si tu ženu postupně. Jeho pozornost
nejdřív přitáhla její nehybnost. Opírala se o stěnu ně-
kolik metrů od něj. Ačkoli kolem ní stálo několik lidí,
kteří popíjeli víno a smáli se, ona byla z jejich kruhu
jaksi vyloučena. Unavená tím vším. Až dosud spočíva-
la očima v prostoru kdesi kus od něj, ale nyní zaostřila
přímo na něho. Její pronikavě modré oči Juliana vyle-
kaly. Nebyla znuděná, ale nešťastná.

Odvrátila pohled jinam.

Příště si jí všiml v zeleném pokoji poté, co komisař
uklouzl z jeho dosahu. „Po večeři,“ zamumlal k němu,
„pokud opravdu trváte na tom, že chcete míchat práci

se zábavou, pak mi bude opravdovou ctí promluvit si s vámi po jídle.“ Když se Julian frustrován odmítnutím náhle otočil, zjistil, že stojí za ním se zpola vypitou sklenkou vína v ruce.

„Pane,“ pronesla vyrovnaně a lehce se mu uklonila. Così v jejím tónu napovídalo, že zaslechla konec jeho argumentace s Fraserem. Otevřel ústa, aby jí odpověděl – koneckonců se zdálo, že to dáma od něj očekává – ale ona už se odvrátila, až jí hedvábná sukně barvy obilí zašustila. Odcházela a on neměl náladu ji pronásledovat.

Začal uvažovat, jestli je to náhoda, když za ním vyšla do zahrady. Že by ho pronásledovala? V Londýně by možná pocítil slabý zájem lovce – měl rád ženy, zvláště ty, které ho ušetřily potíží s namlouváním –, ale tady dodržoval pravidlo, že se vyhýbal všem memsahib. Jejich manželé byli jen zřídka kdy chápaví a ony samy bývaly většinou znuděné životem na britské stanici, takže krátké milostné aféry se rychle staly kořením jejich života. A v anglo-indických kruzích o něm kolovaly poněkud absurdní představy, variace na téma exotického východního erotismu, což ho už dávno přestalo bavit.

Ale ve skutečnosti se nezdálo, že by si ta dívka uvědomovala jeho přítomnost. Zastavila se na konci trávníku, jednu ruku si položila na hrdlo, spokojeně tam stála a na tváři měla nepřítomný výraz. Po trávě přeběhl větřík a ona uvolnila prsty, až se jí šál na ramenou rozevlál. Nepatrně se usmála.

Znovu ho překvapil dojem, že se v duchu ocitla daleko od místa, kde stála. Zajímavé. Prohlížel si ji teď z větší blízkosti a nenašel na ní nic zvláštního. Vlnící se vlasy měla nezajímavé barvy, sluncem vybělené. Ve spojení s bledou pletí činily dojem, jako by se jí

veškerá energie soustředila do jejích hlubokých modrých očí. Velice zvláštní druh krásy, pokud to vůbec byla krása. Uvažoval, jestli náhodou nebyla nedávno nemocná.

Pak pocítil netrpělivost sám se sebou. Byla mladá, ne víc než dvaadvacet či třiadvacet let, a měla hladkou bílou pleť, která svědčila o chování obvyklém pro anglické memsahib. Co na ní bylo zvláštního? Určitě trávila celé dny zavřená v bungalovu, kde četla nebo vyšívala. A když jí to začalo připadat příliš monotónní, utěšovala se horlivou vírou, že anglický způsob života je jediný hodnotný na světě.

Zamumlala si něco pod nos. Naklonil se dopředu. Nemohl si pomoci. Určitě neřekla...

S divokým gestem vylila víno do křoví. „Svinská břečka,“ pronesla jasně.

Zahrada nebyla chladná, ale byla tichá. Emma natočila obličej k lehkému vánku a zavřela oči. Mluvila paní Greeleyová pravdu? Ať tomu bylo jakkoli, musela být překvapená tím, jak klidně Emma tu zprávu přijala. Bylo to samozřejmě nepřijemné. Člověk se často nedozvídá, že jeho snoubenec má vášnivou aféru s vdanou ženou. Avšak zdálo se, že to jednání bylo přesně v intencích osoby, jíž se Marcus stal od jejich zasnoubení.

Možná že za tu změnu mohla tahle země. Emma tady strávila pouze několik týdnů, ale už cítila, jak se na ní Indie podepsala: uvolnila jí mluvu, rozšířila jí pohled. Dokonce i nyní, když by měla být její mysl zaplněná přiznáním paní Greeleyové, ji rušily v přemýšlení větve komíhající se jemně ve vánku a papoušci ozývající se na větvích nad ní. Hustý a teplý noční vzduch jí spočíval na ramenou jako šál a byl tak plný

vůně rozkvetlého jasmínu, že ji napadlo, jestli si ji neodnese s sebou i dovnitř.

Kdesi v dáli zabučel býk. Pocítila s ním nakrátko lítost, když si představila, jak musí být zmatený naprostou svobodou, již mu dává místní kultura. Vypyťovala se sice Marka, proč lidé nechávají ta zvířata toulat po ulicích, a on jí vysvětlil, že hinduisté věří, že jsou to jakási božstva, ale nebyl schopný to dále rozvinout. Marcus byl často velice netrpělivý, co se týkalo detailů.

Například tento večírek. Měl jí alespoň varovat ohledně lidí, s nimiž se tu setká. Za pět minut jí bylo zřejmé, že společenská smetánka v Dillí se k ní nebude chovat přátelsky, protože zprávy o ztroskotání a její „neslušné“ záchraně už zkalily všeobecné mínění. Místo toho jí tam nechal napochodovat jako beránka na jatka a povzbuzoval ji, aby se seznámila s těmi harpiemi s ostrým jazykem, zatímco on se měl setkat se zastupitelem.

A kromě toho ještě zjistí, že Marcus má poměr s hostitelkou!

Alespoň bylo jisté, že ať už spolu o samotě dělali, co chtěli, Marcus pro paní hostitelku určitě nekontroloval vinný lístek. Měl totiž vytríbený vkus. S posměchem vylila zbytky jejího bordeauxského do křoví. „Svinská břecha!“

Vylekal ji tichý smích. Zalapala po dechu a mžourala do stínu. „Kdo je tu?“

Od stromů se oddělila čísi postava a nabízela jí přípitek ze stříbrné placatky. „Opravdu je to svinská břecha,“ přisvědčil, zvedl kapesní láhev ke rtům a zhluboka se napil.

Lehce se uvolnila, když zaslechla perfektní oxfordskou výslovnost, která doprovázela příjemně hluboký, drsný hlas. „Neprozradte, prosím vás, mé pocity naší hostitelce, pane.“ *Nebo možná ano*, dodala potichu.

Po dalším kroku vyšel ze tmy a Emma zadržela dech. Byl to ten muž zevnitř – ten, s nímž se předtím málem srazila. Jeho výška ji znovu zaskočila. Byl dokonce vyšší než Marcus, o celou hlavu nad její vlastní, výraznou výškou.

Jak jeho oči odrážely slabé světlo z bungalovu, měl je zářivě zelenozlaté jako kočka. Pozoroval ji, jako by na něco čekal.

„My se známe?“ zakoktala – i když velice dobře věděla, že to není pravda.

Zlehka se na ni usmál. „Ne.“

Když nedodal nic dalšího, vyklenula tázavě obočí a vrátila mu stejně drzý pohled, jakým se na ni díval. Alespoň doufala, že je to drzý pohled, že na něj jenom hloupě nezírá. Ten muž byl zneklidňujícím způsobem hezký – jako někdo z horečnatého snu, zářivý a divoký, kůži opálenou sluncem a vlasy tak tmavé, že pohlcovaly světlo. Předtím uvnitř zjistila, že na něj zírá, protože jeho tvář přímo sváděla k načrtnutí. Stačilo by k tomu jenom několik málo tahů – ostré, hranaté črty lícní kosti, odvážná, přímá linie pro nos a prudká, čtverhranná čára pro čelist. Možná že víc času by jí zabraly rty. Měl je plné a pohyblivé. Zachraňovaly jeho výraz před přísností.

Byl velice opálený. Myslí jí projela pochybnost, ale byla potlačena jeho naškrobeným šátkem pod krkem a elegantně stříženým frakem. Samozřejmě že je to Angličan. Vystupoval s tak lenivou elegancí, že jí to připomnělo vlastní nahrbený postoj. Rychle se napřímila a zvedla tvář k hvězdám.

„Hezká noc,“ poznamenala.

„Příjemné počasí,“ souhlasil, čímž z ní vymámil udivený smích.

„To musíte žertovat,“ pravila, když naklonil tázavě hlavu. „Je strašné horko.“

„Myslíte?“ pokrčil rameny. „Pak vám navrhuji, abyste se odstěhovala do Almory. V této roční době jsou horské stanice velice oblíbené.“

Jeho zmínka o tradici stěhování se před horkým počasím do míst na úpatí Himálaje zněla téměř podezřele. „Vy tam neplánujete odjet?“

„Drží mě tu zaměstnání.“

„Zaměstnání? Děláte pro Východoindickou společnost, že?“ Téměř každý, koho až dosud potkala, byl buď civilním zaměstnancem společnosti, nebo jako Marcus armádním důstojníkem.

Ale zdálo se, že jeho ta myšlenka velice pobavila. „Proboha, ne. Vidím, že mě má pověst nepředběhla.“

„Ach, to je tak špatná?“ Ta otázka z ní vylétla, než si to dokázala rozmyslet. Začervenala se, když se opět zasmál.

„Ještě horší.“

Když si uvědomila, že to ten muž už nijak nerozvede, promluvila znovu: „Musíte mi sám říct něco o sobě. Já jsem právě přijela do Dillí, víte?“

„Opravdu?“ znělo to překvapeně. „Nevěděl jsem, že v Anglii vychovávají takové uličnice, jako jste vy.“

„Uličnice jako jsem já?“ zamračila se. Muž se opíral o kmen stromu a benevolentně se na ni usmíval, jako by – najednou ji to napadlo – jí byly tři roky a ukázala mu zajímavou panenku. „Chcete mě urazit?“

„Chtěl jsem tím říct, že mi připadá, že máte aspoň trochu elánu.“

„Teď mě opravdu urážíte,“ rozhodla se. „Jak mě, tak Anglii.“

„Tak dobrá,“ povzdechl si a narovnal si záda. Sako měl tak perfektně ušité, že se mu přitom objevily pod látkou svaly na pažích. Pomyslela na to, kde k nim asi přišel. Nebylo to v módě. „Právě jste objevila první

část mé reputace. Lidé mě pokládají za hrozně nevychovaného.“

„Ale to jsem poznala už v okamžiku, kdy jsem vás uviděla! Gentleman by se zdržel pití silného alkoholu v přítomnosti dámy.“

Zvedl obočí. „A dáma by neměla nazývat víno své hostitelky... jak jste to říkala? Svinská břecha myslím, že?“

Zdráhavě, ale upřímně se rozesmála. „Dobrá, teď jste mě dostal. Já jsem taky černá ovce. Opravdu je to div, že si mě můj snoubenec chce vzít.“

„Vzor ctnosti, že?“

„Ne tak docela,“ pronesla suše. „Ale jemu se odpustí úplně všechno.“ Celý ten rozhovor byl naprosto nevhodný. Ale ona už úplně zapomněla, jak je to příjemné s někým žertovat, povídat si hlouposti a mluvit s lidmi bez těch všudypřítomných spodních tónů soucitu a spekulace. „Vlastně ho jedna osoba v sále právě nazvala ‚Miláčkem Dillí‘.“

„Zní to hrozně nudně. Znáš ho?“

„To asi musíte. Tahle oslava je na naši počest – na počest našeho zasnoubení.“ Zamračila se nad jeho náhlým mlčením. Obávala se, že ho možná přivedla do rozpaků. „Jestli nevíte, proč se tahle sláva pořádá, slibuju, že to na vás neřeknu.“

„Ach, to já vím,“ jeho hlas zněl nyní něžně. „To z vás dělá slečnu Martinovou.“

„Opravdu! Ale teď mi musíte říct, jak se jmenujete vy, abych nebyla v nevýhodě.“

Pohlédl svýma kočičíma očima kamsi za její ramię a znovu se usmál, tentokrát však dost nepříjemně. „Právě přichází váš snoubenec,“ oznámil jí a znovu se zhluboka napil z láhvičky.

„Emmaline! Tady jsi!“

Otočila se ke dveřím a zastínila si oči před světlem. „Marku!“ Upravoval si kravatu a Emma uvažovala s ledovým klidem, jestli ho mezi jednáním se zastupitelem a cestou na zahradu nezatáhla někam jejich hostitelka. „Musím se trochu nadýchat čerstvého vzduchu,“ pravila. „Flanel se pro toto podnebí rozhodně nehodí.“

Marcus vstoupil na zahradu. „Nemyslím, že by bylo vhodné to tady veřejně rozebírat,“ odušil vážně. „A varoval jsem tě ohledně počasí, ale ty jsi trvala na...“ Zarazil se, když zahlédl jejího společníka. „Co u všech všude tady děláš ty?“

„Lindley,“ pronesl muž galantně. „Je mi potěšením.“

Marcus ze sebe vydal drsný zvuk. „Já určitě nemohu říct totéž. Neměl jsem tušení, že paní Evershamová zve své hosty tak neuvážlivě.“

Emma si je oba rychle prohlédla. Výraz neznámého muže byl perfektně neutrální. Naopak Marcus se tvářil vztekale a funěl jako býk. „Marku, opravdu! Tento gentleman...“

„Víš, že tu není vítán,“ odsekl Marcus. „Nikde, kde jsem já, a určitě nikdy blízko mé budoucí manželky. Navrhoval bych, abyste hned teď odešel, pane.“

Muž pokrčil rameny. „Samozřejmě.“ Strčil si placatku do kapsy saka a vysekl jim lehkou poklonu. „Přijmi mé blahopřání k zasnoubení, Lindley. Slečna Martinová je skutečně okouzující.“

„Špiníš ji už jen tím, že o ní mluvíš,“ zavrčel Marcus. „Dej si pozor, abych tě nevyzval na procházku venku!“

Teď se Emma skutečně vyděsila. Cosi na tomto muži – možná jeho nepatrný úsměv, jenž byl odpovědí na Markovu hrozbu – ji dovedl k přesvědčení, že by

byl pro jejího vyvoleného víc než rovnocenným soupeřem. „Pánové, to je absurdní!“

„Pojď se mnou,“ sevřel jí Marcus bolestivě rámě a táhl ji za sebou do bungalovu.

Uvnitř musela zamrkat před září nesčetných lamp a svícňů. Zadržela Marka na počátku davu pod jedním z obřích vějířů visících ze stropu. Jeho naškrobené praporečky byly nasáklé vlhkostí. „Nemohu uvěřit tvému chování,“ prohlásila. „Jak ses mohl chovat tak hulvátsky?“

„Jak jsem mohl?“ Marcus ji popadl a otočil ji tváří k sobě. „Víš, kdo to je? *Víš to?*“

„Přestaň se mnou třást!“ Vytrhla ruku z jeho sevření. Z jeho pokožky stoupal silný, kyselý pach vína a potu. Možná že toho dnes večer vypil přes míru, ale to ho neomlouvalo. „Co tě to popadlo?“

„Je to můj bratranec,“ vyhrkl s rudou tváří, „ten míšenec, který zdědí vévodský titul místo mě.“

„To je...“ zarazila se, protože ho pochopila. „Tenhle muž je Julian Sinclair?“

„Ten a nikdo jiný.“

Odvrátila se od něj a nepřítomným pohledem zírala na tanečníky. Marcus jí psal o svém bratrancu z druhého kolena, Julianu Sinclairovi. Sinclairův otec Jeremy se oženil s Euroasiátkou, ženou ze smíšené krve, anglické a domorodé, když si myslel, že vévodský titul zdědí jeho bratr. Ale během krátké doby zemřel Jeremy na cholera a markýz při neštěstí na lovu. Díky tomu měl vévodský titul zdědit Jeremyho malý synek Julian, který byl z jedné čtvrtiny Ind.

Teď už byl Julian dospělý a jeho dědeček – současný vévoda – zajistil všemi dostupnými právními kroky, že vévodský titul po něm zdědí jeho jediný vnuk. Ale Marcus nemohl přijmout představu, že by měl titul zdědit muž se smíšenou krví, protože on, čistokrevný

Angličan a v nástupnictví hned za Julianem, by jako vévoda dokázal vystupovat velice přesvědčivě.

„Nevypadá jako Ind,“ zašeptala Emma pro sebe.

„Samozřejmě že ne!“ vybuchl Marcus. „Vévoda učinil všechno, co bylo v jeho moci, aby si ho pojistil – Eton, Cambridge, místo v poslanecké sněmovně. Ale přestože člověk může napodobovat lepší lidi, svou krev změnit nemůže. Nejhrdější titul v Anglii má přejít na míšeneckého křížence.“

Zděšeně se na něj podívala. „Marku, z tebe mluví taková... nenávist.“

Pohlédl na ni a stáhl ústa do úzké linky. „Tak takhle to je? Když pomyslím, že jsi tady jenom pět dní a už se začínáš ohlížet po domorodcích. Co by tomu řekli tví rodiče?“

Zamrkala. Kolem šel sloužící s podnosem plným sklenek vína. Jednu z nich si vzala. „To je kruté.“

„Kruté, ale pravdivé. Dokonce i ve smrti se dokázali zachovat jako praví Angličané.“

Zhluboka se napila toho hnusného bordeauxského a zavřela oči. Znovu a znovu se jí to všechno vracelo a strašilo ji to: obrázek obličejů obou rodičů, tak malých a bledých, jak se nad nimi zavřel oceán. Bolest z jejich smrti neslábla. Většinu nocí se probouzela pláčem z noční můry, že se utopila spolu s nimi. Jenom zázrakem se dostala k loďce, jíž se držela téměř celý den. A jenom Bůh jí dal sílu, že se k ní tiskla, přestože do ní pralo žhavé slunce a přestože si zoufala, že ji nikdo nenajde.

Postavila sklenku na odkládací stůl a pohlédla mu přímo do očí. Okolní vzduch byl hustý a malátný. Po zádech jí stékal pot. Bylo divné, že v sobě cítila takový chlad. „Ty si myslíš, že by bylo čestnější, kdybych se utopila také?“

Po krátké, tvrdošíjné odmlce jeho tvář zněžněla. Vzal ji za ruce. „Ne, má drahá, samozřejmě že ne.“

Ona si však myslela své. Koneckonců on mohl zacházet se svou vzácnou ctí, jak mu bylo libo, a riskovat ji při svém zjevném záletnictví či ohromných čestných dluzích z karetních her. Ale mít čest pošpiněnou ženou? Určitě ho muselo rozčilovat, když riskoval, že bude všem na posměch, protože zůstává zasnouben se ženou podezřelé pověsti – ženou, jež připlula do Indie nikoli pod milujícím dohledem matky a otce, ale s posádkou drsných námořníků. Ti námořníci jí zachránili život, avšak anglo-indická společnost hned uvažovala, jestli ji neobrali o něco ještě cennějšího: o její ctnost.

Přitom vůbec nezáleželo na tom, že ctnost jejího snoubence byla zcela a veřejně kompromitovaná.

Zvedla bradu. „Já jsem si s ním přece jenom povídala, Marku. Na to nezapomeň. Není důvod, aby ses tvářil tak zachmuřeně.“

Marcus vydechl. Začal očima prohledávat dav za jejím ramenem. „Nechápu, proč ho odtud nevyhodili.“

„Možná proto, že je markýz z Holdensmooru?“

Prudce po ní blýskl očima. „Nemám náladu na tvé poznámky, Emmaline. A pro tvou informaci, ten muž je hrozbou pro Británii. Rozšiřuje zvěsti o možných nepokojích a snaží se nás přesvědčit, abychom opustili Dillí. Myslí si, že by se naše domorodé jednotky mohly obrátit proti nám.“

„Proboha! A mohly by?“

Zamítl to mávnutím ruky. „Je velezrada jenom si to myslet. Samozřejmě že nepůjdou proti nám. Dáváme jim chléb pro jejich rodiny, aby měli ráno co jíst. Jenom kvůli nějakému nesmyslu z Bárákpuru...“

Ano, na to si pamatovala. Když přijela do Bombaje, nemluvilo se v přístavu o ničem jiném. Jeden si-

páhí, domorodý voják, se obrátil proti britským důstojníkům. Dva z nich zastřelil, než byl zadržen svými nadřízenými. Pokud si to dobře pamatuje, bylo na tom zneklidňující to, že ani jeden z okolních domorodých vojáků se ho nepokusil odzbrojit.

„Má pro to důvod,“ prohlásila. „Je to celé poněkud zneklidňující.“

„Za dvě stě let na indickém kontinentu to byl pouze izolovaný incident. A toho muže okamžitě oběsili. Ujišťuji tě, že už s tím nebudou žádné potíže.“

„Ale pokud je lord Holdensmoor částečně domorodcem, mohl zaslechnout něco...“

„Emmaline!“ Marcus ji otočil k sobě. „Ano, ten muž je částečně domorodec, a co já vím, snaží se nás vystrašit a dostat z Dillí, aby je mohli znovu ovládnout Indové. Myslím si, že přesně tohle sleduje, a taky jsem to řekl zastupitelovi. Tak přestaň nesmyslně spekulovat a buď příjemná na hostitelku.“

„Na hostitelku? Myslíš na tu, s níž mi nasazuješ parohy?“

Z tváře mu zmizela všechna krev. Proboha. Světlé vlasy neladily moc dobře k pokožce s takovým odstínem zelené barvy. „Cos to právě řekla?“ zeptal se.

„Takže je to pravda.“ Zvedl se jí z toho žaludek. „Dobrá, předpokládám, že teď mi řekneš, že stejně miluješ jenom mě.“

Bezelstnýma modrýma očima jí pátral po obličeji. „Samozřejmě.“

Podářilo se jí usmát. „Ano. Milujeme se už hodně dlouho, že? Myslím, že od chvíle, kdy jsme se narodili.“

„Od věčnosti,“ pravil s obdivuhodnou ukázkou upřímnosti. „A ať jsi slyšela cokoli jiného, pro mě neexistuje na světě žádná jiná žena než ty. Někteří lidé

na mě žárlí, víš, a rádi by roznášeli záštiplné povídačky, aby mi ublížili...“

„Já vím,“ přerušila ho a potom se zarazila a těžce polkla, když se jí hlas zlomil. Jak to bylo smutné, když si uvědomila, že už mu nemůže věřit jediné slovo. „Marku, myslím, že bych odtud ráda odešla.“

Chvíli si ji prohlížel, potom však krátce přikývl. „Samozřejmě. Zítra tě navštívím na zastupitelství. Promluvíme si o tom a uvidíš, má drahá. Ty lži – musíš je prostě pustit z mysli.“

„Jistě,“ zašeptala. „Našel bys mi prosím lady Metcalfovou?“

Opřela se o stěnu a pozorovala ho, jak si razí cestu davem lidí, kteří mu gratulovali, zatímco hledal její gardedámu. Přestože k ní byl obrácen zády, vnímala každý jeho úsměv, který mu přeběhl přes tvář. Tak dobře se za dvacet let života znali – dvě dekády, kdy jejich rodiče osnovali spiknutí, aby je dali dohromady, zařídili jejich zasnoubení a vybírali jména pro jejich nenarozené děti. Martinovi a Lindleyovi nikdy netušili, že ti dva – nevěsta a ženich –, kteří měli žít spolu, aby splnili jejich sny, jsou také jediní, kteří tím nebyli nikdy tolik nadšení.

Zavřela oči, otočila se tváří ke zdi a přitiskla ji na chladné dřevo bungalovu. Okna zarachotila silným nápořem horkého větru a v návalu jasmínové vůně a tmy se rozblíkalý svíčky. Divila se, jak na ni ta noc působila sladce příslibem půvabnějšího a nevinnějšího života. Ano, připadalo jí, jako by si Indie přivlastňovala její duši. Možná že proto se cítila tak pohmožděná v nitru – jako by měla svou obranu zcela obnaženou a do jejího nitra jako by pronikla zoufalá melancholie.

Neteskní přece kvůli Markovi. Své romantické dětské sny opustila už před třemi roky, kdy se poprvé

dozvěděla o jedné z mnoha jeho milenek. Tehdy jí to zlomilo srdce, ale matka jí rychle vysvětlila, že v manželství se nejedná o něco tak iluzorního a prchavého, jako je láska. Tady šlo o spojení, partnerství a pokračování rodové linie. Markův velký a rozpadající se majetek měl být zachován díky bohatství Martinů a oni dva měli vytvořit dynastii, která by kompenzovala matčinu neschopnost porodit mužského potomka.

Tak proč ji nyní přepadá taková zlá předtucha? Vklouzla jako stín mezi ni a jasně osvětlenou místnost a zanechala ji tu se zvláštním přesvědčením, že stojí mimo a pozoruje nějaké velké panoráma, jako když si prohlížela velké obrazy v Britském muzeu. Tento sál jí připadal jako Pompeje před výbuchem sopky nebo jako Řím před svým pádem, jako civilizace na hraně katastrofy.

Otrásla se a odvrátila pohled. Trhla sebou, když zjistila, že noří svůj zrak do smaragdově zelených očí lorda Holdensmoora, který právě vstoupil ze zahrady do sálu. Tvář měl bezvýraznou a upřeně na ni hleděl. Navzdory Markovi i své vlastní chmurné představě mu nabídla úsměv.

Jemu se na tváři okamžitě objevil ten jeho uštěpačný úšklebek. Až se jí hlava zatočila, když spatřila, co úsměv učinil s jeho odměřenými, aristokratickými rysy. A v dalším okamžiku už byl pryč, jeho vysoká, svalnatá postava byla pohlcena davem zmačkaného hedvábí a pohybujících se pavích per vějířů.

2. kapitola

Protože Emma strávila první týdny v Indii v souhlase s nevyřčenou dohodou, že se všichni budou chovat, jako by nikdy neodjeli z Anglie, přijela do Dillí rozhodnuta, že se rozhlédne po městě. Ale manželka zastupitele, lady Metcalfová, která ji hostila v jejich domě, projevila strach z místní kultury a odmítla s ní jít na bazar. „Nemohla bych vám místo toho nahlas předčítat?“ navrhla jí dnes dopoledne. „Mám nové vydání *Poutníkovy cesty*.“

Emma už nedokázala vydržet další den zavřená v nevětraném bungalovu. Matka by jí poradila, aby chodila na návštěvy, aby doprovázela lady Metcalfovou na jejich zdravotních procházkách na majdanu či na návštěvách v šicím kroužku v klubu. Jen ze samotné představy něčeho takového se Emmě dělalo zle. Ale tak tomu bylo už od jejího příjezdu do Dillí. Nadměrný zájem nových známých ji až lekal. Nevěděla, jak odpovědět na otázky, jež jim četla v očích. A s postupem času už se ani nenamáhala. Během těch zdvořilých hovorů nechala svou mysl bloudit. Odpoutala se od nich třeba

uprostřed konverzace – a najednou si nebyla jistá, co řekla, a nezajímalo ji pokračování.

Marcus ji omlouval. Řekl přátelům, že se zotavuje z dlouhé cesty a ze šoku ze ztroskotání a smrti rodičů. To všechno byla samozřejmě pravda. Nevysvětlovalo to však její netrpělivost ani její neklid. Nedokázala přijít na zdroj těch pocitů, tím méně uhádnout, co by je mohlo utišit. Samozřejmě že měla štěstí, samozřejmě že byla vděčná a jistě byla Bohem požehnaná, že přežila. Právě proto však nechtěla strávit zbytek života klábosením o ochotnickém divadle a o posledních dostizích.

A tak Emma slušně odmítla nabídku lady Metcalfové a potom ji šokovala, když pověřila áju, hindustánskou ženu jménem Uša, aby ji zavedla do domorodé čtvrti. Jen co se ulice Čandní Čók zúžily natolik, že se tudy nedalo projet kočárem, Uša se nabídla, že ji provede pěšky. A tak se nyní spolu prodíraly přečpanou uličkou. Emma našlapovala opatrně, aby se vyhnula kravincům a kouskům keramické hlíny z rozbitých hrnků. Vlevo se objevil bílý mramorový chrám, kde místní věřící zvonili na hluboko znějící zvony visící na stropě. Napravo kráčela řada žen v jasně barevných hedvábných sárích. Štíhlé tmavé paže měly zvednuté nahoru, aby vyvážily náklad na hlavě. Na slunci blýskaly svými náramky a zvonícími nákotníky.

Emma dosud nikdy v životě neviděla pestřejší a barevnější scénu. Vodové barvy, které si koupila v Bombaji, jí připadaly zcela nedostatečné k zachycení zdejších výjevů. To by zvládly jen husté, zářivé olejové barvy. S trochou štěstí už možná její sestřenice v Londýně vybrala barvy, o něž ji požádala. Jinak by musela sehnat ten jasně barevný, drsný materiál používaný na krásné pouliční transparenty. Například tu barvu, kterou použili na obrázek nějakého boha s modrou ků-

ží, jenž svými mnoha pažemi lákal kolemjdoucí před obchůdkem s mosaznými předměty.

Vzdychla si. Marcus by dostal záchvat, kdyby se vydala pátrat po místních barvách. Už takhle nesouhlasil s jejím „malým koníčkem“. „Maluješ samé nepřijatelné věci,“ poznamenal včera poté, co prolistoval a poté odhodil její skicák. Věděla to moc dobře, tak se radši ani nebránila. Slušné náměty ke kreslení pro dámu byly květiny, pastorální scény a děti. Fakíři, mahuti a všechno ostatní zajímavé bylo rezervováno pro muže, kteří vytvářeli skutečné umění, nikoli pouze dekorace.

„Memsahib, nevadí vám to slunce?“

Emma se vytrhla z přemýšlení. „Ne, Ušo, jsem úplně v pořádku. To jenom že všechno je tak...“ Vtom její pozornost přitáhl pohyb za Ušinými zády: ubírala se tam bílá kráva s náhrdelníkem z afrikánů kolem krku. Koutky rtů se jí zvedly v úsměvu. Bylo to nádherné zvíře – a zjevně bylo i nějak důležité, když kolem nich kráčelo tak rázně. Nedokázala se ubránit smíchu. „To je úžasné, Ušo. Tohle místo je obdivuhodné.“

Uša jí nabídla v odpověď nesmělý úsměv. „Tam v *galí* je míň slunce. Nepůjdeme tam?“

Proplétaly se mezi chodci, až došly do klidnější uličky vedoucí z hlavní třídy. Domy, kterým Uša říkala *haveli*, byly opřeny jeden o druhý, s okny zakrytými rudým mřížovím, které se klenulo přes ulici, takže tvořilo pro chodce stín. Toto mřížoví velice účinně bránilo pohledu dovnitř. Emmě trvalo dost dlouho, než si uvědomila, že na druhé straně ozdobné mřížky, kterou si prohlížela, stojí žena. Tvář měla přikrytou závojem, takže při náhodném pohledu do okna bylo možné si ji splést se záclonou.

Emma se dotkla dívčina zápěstí. „Ušo, tvář té ženy – proč ji má přikrytou?“

Uša vzhledla k oknu. „Ach – to je parada, mem. Muslimky a také brahmánky, ženy a dcery našich kněží, si skrývají obličej, aby ukázaly, že jsou...“ Zarazila se a hledala správné slovo. „Aby chránily svou *izzat*, svou čest.“

„Dokonce i když jsou uvnitř?“

„Kdykoli je mohou vidět neznámí muži.“

„A jak mohou vidět, když jdou ven?“

„Přes závoj je vidět a tyto ženy nechodí ven často.“

Emma pomalu přikývla a ještě jednou pohlédla na ženu v okně. Dívala se ona stejně tak na ně? Byla zvědavá na to, kdo jsou a kam jdou?

Emma by jí mohla říct, že na tom nezáleží. Indka nebo Britka, tolik žen bylo připoutaných ke svým domovům. Zdálo se, že některým se to líbí, a četly si už po padesáté *Poutníkovu cestu*. „Jak to vydrží?“

„Nechtějí uvalit hanbu na své rodiny, mem.“

Ano. Jistě. Jak dobře si pamatovala nervózní pohled Marka, když si poprvé uvědomil, jak se jí podařilo dostat do Bombaje. Jako by fakt, že ji zachránila nákladní loď, anuloval zázrak její záchrany! Jako by ohled na hloupé názory ostatních byl důležitější pro čest jednotlivce než jeho vlastní chování. „Není to pro nás spravedlivé, nemyslíš?“

„Pro nás?“ zkoumala Uša její obličej. „Ale madam může přijít a odejít, jak si přeje, ne?“

Emmaline otevřela ústa, aby jí dala nějakou lehkou odpověď – když vtom jí na zádech přistála tvrdá rána a hodila ji na zeď jednoho domu. Otočila se a zjistila, že ji za paži drží špinavý, červenolící muž v armádní uniformě.

„Nazdar, slečínko,“ pronesl její věznitel pomalu se silným hertfordshirským nářečím. „Pěknej den na procházku, že?“

„Pusťte mě!“ vykřikla a snažila se mu vytrhnout. Zasmál se a dýchl jí zkaženým dechem do tváře.

„Co dělá taková pěkná memsahib jako vy na bazaru?“ zeptal se a nevšímal si toho, jak se snaží vytrhnout mu ze sevření ruku v rukavičce.

„Nejsem tu sama – jsem tu se svou služebnou!“

„Touhle?“ Pohlédl pohrdavě na Ušu, která jak Emma s hrůzou viděla, byla zadržena mužovým komplicem. „Domorodka nejni žádnéj pořádněj doprovod.“

„A vy nejste žádný pořádný gentleman,“ odsekla, „když napadáte ženu!“

„Zatím sem vás eště nenapad,“ ušklíbl se a druhou rukou jí hrábl pod čepec do drdolu a stáhl jí hlavu dozadu. „Ale není to špatnej nápad. Nevim, že by náká vopravdová lady chodila po venku a kamarádíčkovala se s domorodci, aby si mysleli dovíco jako vy.“

„Přesně tak,“ souhlasil druhý muž dychtivým, nepřijemným hlasem. „Povzbuzuje hnědáky, když se tu před nima promenuje, jako by byla jedna z nich.“

„Samozřejmě, Harry, Slyšel sem, že zrovinka přijela nová zásilka děvčat pro oficíry. Nemůže to bejt jedna z nich?“ Přitiskl se k ní boky, zmáčkl jí krinolínu, a jak se uhnula, přistály jeho zuby na jemné pokožce jejího krku.

„Ty prase!“ Vytrhla ruku sevřenou mezi jejich těly a praštila ho loktem do tváře. S řevem ji odhodil stranou a ona dopadla předloktím na zem a čepec jí spadl úplně. *Zvedej se, zvedej se!* S nádechem se přiměla pokleknout.

„Ty hnusná čarodějnice! Harry, sleduj, jak jí dám lekci!“

Kdesi za ní se ozvalo kovové cvaknutí. Její útočník strnul. „Do čerta!“ zamumlal a ustoupil o krok dozadu.

„Ani se nehni, jestli je ti život milý,“ doporučil mu chladný hlas. „Aspoň pokud si ceníš svého života.“

Poznala ty ostré tóny. Zhluboka se nadechla a klekla si. Lokty ji pálily, jako by je měla v ohni. Odhrnula si sukně z cesty, nasadila si čepce na hlavu a vyhrabala se na nohy. A hned potom dala tomu praseti, které ji předtím drželo, ostrou facku, jen tak pro pořádek. Přivřel oči, ale nic neřekl. Otočila se.

Před ní stál markýz z Holdensmooru a jednou nataženou rukou mířil pistolí lumpovi mezi oči. Přejel ji pátravým zrakem, než znovu obrátil svou pozornost k vojákovu.

„Tvoje jméno?“

Muž hlasitě polkl. „Já sem jí nechtěl ublížit, pane. Jen sem si myslel...“

„Ptal jsem se tě na jméno.“

„Mysleli jsme si, že je to lehká žena!“ vybuchl druhý muž a odstrčil od sebe Ušu. „Žádná dáma nechodí po Čandní Čók sama!“

„Dost už,“ zavrčel lord Holdensmoor. Znělo to, že je celou situací poněkud znuděný. „Nemyslím, že by Východoindické společnosti moc vadilo, kdyby přišla o jednoho či dva vojáky. Nebo byste možná rádi vysvětlili plukovníku Lindleymu, že jste se chystali zneuctít jeho snoubenku.“

„Plukovníkovi...“ Muž, který přepadl Emmu, úplně zbělal. „Ježíši Kriste!“ Druhý muž souhlasně zasténal.

Markýz se zasmál, zvedl pistolí a odtáhl ji od vojáka. „Utíkejte,“ zavelel. „Jestli vás ještě jednou uvidím, tak vás zabiju.“

Když muži zmizeli, otočil se k ní. „Jste v pořádku?“

„Ano,“ pevnost jejího hlasu ji posílila. Promluvila znovu, jen aby se slyšela. „Ano, je mi fajn.“

Pokývl a otočil se k Uše: „*Áp thék hain, na?*“

Žena na něj něco rychle vychrlila v hindštině. Markýzovou tvář přeběhl lehký, neveselý úsměv. Obrátil